

En Azından

– MESUT ÇİFTÇİ · 05 Mayıs 2015

Pencerenin önüne oturmuş dışarıyı izliyordu. İçinde anlam veremediği bir hüznün ağırlığını taşıyordu. Sanki bir şeyler bekler gibi bir hali vardı. Köşe başından çıkıp gelecek birisi mesela ya da telefonunu arayacak birisi. Ama beklediği hiç kimse yoktu. Beklediği hiç kimse yokken bu hissin oluşmasını elbette yalnızlığına veriyordu. Evet yalnızdı hem de şiir de bahsedildiği gibi fena halde yalnız. Bu konuda ne yapsa olmayacak gibiydi sanki. Yalnızlık hissi önceleri bir diken gibi insan zihninin en hassas yerlerine batıp kanatsa da zamanla kendini can sıkıcı bir alışılmışlığa terk ediyordu. Tembellik yalnızlığın küçük kardeşiydi ve öyle ya da böyle bu iki kardeşi ayırmak neredeyse imkânsız gibi görünüyordu. Pencereden gözlerini ayırıp odasına şöyle bir göz attı. Ne kadar da dağınık bir odaydı ve ne kadar da rahatsız ediciydi. Bu tembellik ve yorgunluk hali bir tür depresyon olmalıydı muhtemelen. Bunu çözmek için mantıklı tarafı olsa da üzerindeki yorgunluk ve bıkkınlık hissi mantığa bile kafa tutacak kadar semirmiş ve büyümüştü. İşte insan böyle anlarda mantığına ve tüm inançlarına sırtını döner. Ne dürüstlük, ne sevgi ne de başka bir şey. Yalnızlığı ve can sıkıntısından başka hiçbir şey kalmaz geriye. Kendisinden beklenmeyecek işleri böyle zamanlarda yapar insan. Zamanla rahatsız edici bu durum kronik bir hastalığa dönüşür ve ego tamda bu olumsuzluk halinden beslenir.

Ne diyordu o meşhur psikiyatrist o meşhur sözünde; buraya genellikle gerçek hastalar gelmezler, gerçek hastaların hasta ettiği kişiler gelirler. Şimdi Suat'ın zihninde bu soru dönüyordu; gerçek hastalardan birisi miydi yoksa gerçek hastaların hasta ettiği birisi mi? Ayrıca bunun bir önemi var mıydı? Dairesinin kapısının önündeki posta kutusu dolmuştu tıpkı bilgisayarındaki mail sayfasının dolması gibi. Hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordu. Yalnızlık bağımlılık yapmış olabiliirdi. Son model bir bilgisayarınız, en son çıkan model bir cep telefonunuz ve sınırsız internet paketiniz olabilir. Eğer yalnızsanız bunların hiçbir önemi yoktur. Ama eski bir bilgisayarınız, eski bir cep telefonunuz ve kotalı bir internetiz olmasına rağmen yalnız değilseniz ikinci seçeneğiniz ilkinden her zaman daha iyidir. Bunu çok yakından bizzat yaşayarak öğreniyordu Suat. Şimdi internete mi girseydi? Tanımadı insanlarla anlamadığı konular da mı tartışaydı? Bu karamsar ve kötü hale hangisi çare olabiliirdi. Yine internette karşılaştığı bir söz karşılıdı zihninde onu; kaliteli yalnızlığıma kalitesiz kalabalığa tercih ederim. Gözü kör olsundu bu internetin, her şeye verilecek bir cevabı vardı.

Ne kadardır bu halde ve evdeydi şimdi pek kestiremiyordu. İki gün önce belki de üç gün yok yok, bir hafta da olabiliirdi. Saçları yağlanmış, sakalı ve tırnakları uzamıştı. Suya sabuna pek dokunmuyordu. Tam da salonun ortasında birikmiş çöpler bulunmaktaydı. Tam bir karantina durumu. Belki bu halde ölse arkasından ne kadar da pis bir herifmiş diye söyleneceklerdi. Aman dedi kendi kendine ben öldükten sonra arkamdan ne dediklerinin ne önemi var sanki? Halbuki önceleri böyle birisi miydi? Her gün değilse bile iki günde bir banyo yapardı. Saçlarındaki yağlılık hissini her zaman rahatsız edici bulurdu çünkü. Gün aşırı da sakal traşı olmadan asla yapamazdı. Hele o tırnakları, azıcık uzasalar bile kendisini

delicesine rahatsız ederdi. Evdeki düzeni ise bekar bile erkeğe göre takdire şayan bir durumdu. Asla evinde çöp biriktirmez ve her hafta ev hanımları gibi köşe bucak her yerin tozunu alırdı. Kıyafetleri her zaman ütülü ve katlanmış bir vaziyette bulunurdu. Ama şimdi bunların hiç birisini önemsemiyordu. Bu dağınıklık ve pislik hallerinin hiç birisi eskisi kadar canını sıkıyordu. Zaten bunları düzeltebilecek enerjiyi de kendinde bulamıyordu. Peki ne olmuştu da bu hale gelmişti? Muhakkak bu sonucun bir başlangıcı olmalıydı. Yani ortada hiçbir sebep yokken bir sabah uyanıp bundan sonra temiz ve düzenli olmayacağı ayrıca depresyona gireceğim gibi bir karar vermiş olamazdı. Bu durumu tetikleyen olumsuz bir durum olmuştu muhakkak suretle. Bunu Suat'ta çok iyi biliyor olmasına rağmen belki unutmak istemesinden bu konuyu düşünmek istemiyordu. Ama şunu iyi biliyordu ki bu durumdan kurtulmak için bir şeyler yapmalıydı. Bazı tetikleyicilere ihtiyacı vardı. Bunun yanı sıra şunu da iyi biliyordu ki bu olumsuz durumun çözümü kaynağında yani başlangıcında saklıydı. Bu asla yadsınamayacak bir gerçektir. Tüm problemlerin çözümü problemin içinde saklıdır. Çözüme ulaşanlar bunu çok iyi bilirler. Çözüme ulaşamayanların büyük bir çoğunluğu ise bu gerçeği göz ardı etmelerinden dolayı çözüme ulaşamamışlardır.

Suat problemin ne olduğunu hatırlamak istemiyordu. Belki kendine itiraf etmekten çekindiği şeyler vardı, belki de bu problem hala canını yakmaktaydı. Başka bir seçenekte bu iki seçeneğinde bir arada olmasıydı. Tüm bunlara rağmen çözüme ulaşmak istiyordu. Kendini tedavi etmek ve eski sağlıklı, düzenli ve temiz günlerine geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Bunun içinse bir itici güce ihtiyacı vardı. Öncelikle işe bir durum analizi yaparak başlayabilirdi. Durum analizi yapabilmek içinse kendine dışarıdan bakabilmesi gerekiyordu. Zira kendine dışarıdan bakmadan analiz yapabilmemesi pek mümkün görünmüyordu. Dışarıya çıkabilmesi demek bu durumdan kısa süreliğine de olsa kurtulabilmesi anlamına geliyordu. Bu ise iyiye işaretti. Gözlerini yumdu ve zihnini berraklaştırmaya çalıştı. Ortada sorunlu birisi vardı ve bu sorunlu kişiyi tekrar hayata döndürmesi gerekiyordu. Tek sorun bu sorunlu kişinin kendisi olmasıydı. Durum tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Bir tür çöküntü yaşanmaktaydı. Ruhsal çöküntü gündelik yaşantının da çökmesine neden oluyordu. Zaten ruh ve madde her zaman denge halinde olmalıydı. Suat buna inanıyordu.

Uzun zamandır evde olan bu adamı kimse aramadığına göre demek ki pek de aranan ve sevilen birisi değildi. Normalde buna üzülebilirdi ama şimdi iş başındaydı ve üzölmeye vakit yoktu. Bu durumda dışarıdan birisinden yardım beklemek pek de mantıklı bir yol olarak görünmüyordu. Kendi göbeğini kendi kesecekti anladı. Düzeltmeye en yakından başlasa muhtemelen başarısız olacaktı. Çünkü biliyordu ki en yakındakiler her zaman en zoru olurdu. Bu yüzden en dıştan ve en uzaktan başlamaya karar verdi. Evi böyle pis haldeyken ruh halini düzeltmesi elbette olanaksızdı. Çünkü günlerdir içine yaşadığı bu evde ruh halinin bir parçası halini almıştı. Evet ruh halinin bir parçasıydı ama yakın bir parçası değil. O yüzden işe ev ile başlanılabilirdi. Şimdi kendisi işe el koyduğu için kendisi komutandı ve diğer kendisi olan çöküntü kişi asker. Bu yüzden ne derse onu yapması yaparken de düşünmemesi yalnızca emri uygulaması gerekiyordu. Çünkü düşünürse tekrar depresyon haline geçecekti bu son derece kaçınılmaz bir durumdu. Peki, hem emreden hem de emredilen işi yapan kişi nasıl olabilirdi? Biraz düşündü. Elbette

araya bir aracı sokarak bunu halledebilirdi. Peki bu aracı kim ya da ne olacaktı? Başka bir insan olamazdı. Başka bir şey olabilirdi. Basit düşünmeliydi ve basit düşündü ; bir kağıt ve kalem.

Bir kağıda emirleri yazacak ve sanki yazan kendisi değilmiş gibi o emirleri uygulamaya koyulacaktı evet en mantıklısı buydu. Eline bir kağıt kalem aldı ve yazmaya başladı;

1- Ev temizlenecek (önce bulunduğu odadaki çöpler dışarı atılacak, sonra eşyalar yerli yerine konulacak)

2- Beden Temizlenecek (Önce tırnakların kesilip sakal traşı olunacak sonra banyo yapılacak -banyoyu temizlemeyi de unutma-)

3- Ruh temizlenecek (Hiçbir bahanenin arkasına saklanmadan en temiz kıyafetler giyilecek, en güzel parfümler sıkılacak ve önce kalabalık bir restorana sonra da kalabalık bir tiyatroya gidilecek)

Aklına gelenlerin hepsi bunlardı. Sonra kağıdı ve kalemi elinden bıraktı. Sanki yazan kendisi değilmiş gibi uygulamaya başladı. Emirleri sorgulama, emirleri düşünme hakkı yoktu. Bu hakkı kendine tanımamıştı. Ne yazılmışsa yani ne emredilmişse onu yapacaktı.

Birinci emirden işe başladı. Kendini yorgun hissetmesine aldırmadan ve hiçbir şey düşünmemeye dikkat ederek bulunduğu odadaki çöpleri büyükçe bir çöp poşetine toplamaya başladı. Ne kadar da çok çöp birikmişti böyle. Tüm çöpleri topladıktan sonra çöp poşetini kapıcının alabilmesi için kapının önüne bıraktı. Sonra odayı ve evi temizlemeye koyuldu. Elektrik süpürgesini çalıştırdı. Ardından masaları, sandalyeleri, camları yani evde tozlanmış ne varsa hepsini sildi. Kirlî çamaşırlarını çamaşır makinesine attı. Dağılmış ama temiz olanları toplayıp düzgünce katladı ve dolaplara çekmecerlere yerleştirdi. Ütüsü eksik olanlara ütü yaptı. Bu işler baya uzun sürmesine rağmen ne düşündü ne de şikayet etti. Çalıştıkça yorgunluğundan arındığını hissediyordu. Halbuki tam tersinin olmasını bekliyordu. Birinci emir yerine getirilmişti.

İkinci emri yerine getirmeden önce kendini iyi hissetmeye başlamıştı bile. Şimdi temizlenme zamanıydı. Ev gerçekten tertemiz görünüyordu. Önce tırnaklarını kesti, ne kadar da uzamışlardı. Sonra sakal tıraşı oldu ve yüzüne uzun uzun baktı aynada. Tıraş olduktan sonra suratı ne kadar da güzel bir hale dönmüştü. Artık kendini daha iyi hissediyordu. İyi hissetmenin başlıca yollarından birisi kendini sevmektir bunu çok iyi biliyordu. Sonra banyoya girdi ve sıcak suyu sonuna kadar açtı. Önce alışamadı suya ama sonra öyle bir alıştı ki rahatlama tüm bedenini sarmıştı. Köpürte köpürte yıkadı saçlarını ve tüm bedenini. Saçları için yalnızca şampuanla da yetinmedi. Saç kremi bile kullandı. Banyodan bornoza sarılıp çıktığında kendini yeni doğmuş bir bebek gibi hissediyordu. Bu tazelik hissi ile ne çöküntü kalmıştı geriye ne de depresyon hissi.

Son olarak üçüncü emri yapmak için kıyafet dolabının önüne geldi. En yeni ve en yumuşak iç çamaşırlarını giydikten sonra en sevdiği en pahalı ve en güzel takım elbisesini giydi. Kendini çok iyi

hissediordu. Saçlarını da jilet gibi taradıktan sonra en güzel ve en pahalı parfümünden sıktı bolca. Aynaya baktığında karşısında saç sakalı birbirine karışmış ruh hastası değil, yakışıklı, temiz ve düzenli bir delikanlı duruyordu. Bu kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Emir kâğidında ise son maddeler yemek ve tiyatro kalmıştı.

Masanın ortasında duran en anahtarını ve arabasının anahtarını alıp dışarı çıktı. Yemekleri ve servisi çok iyi olan şehrin en çok rağbet edilen restoranına gidecekti. Kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Demek ki insan kendi kendini de tedavi edebiliyormuş, bir başkasına ihtiyaç yokmuş diye geçirdi içinden. Otomobiline bindi ve gaza bastı.

Dikiz aynasından kendine bakmadan edemiyordu. Sabahtan beri uğraşmıştı ama uğraştığına değmişti. Kendini tedavi etmeyi başarmıştı. Bu güven hissi ile iyice abandı gaz pedalına. Kendi izlemekten kırmızı ışığı görmemişti bile. Birden bile karşıdan gelen kamyonu gördü bir an. Ama ileri ya da geri gidebilmek için çok geçti. Ne olduğunu da tam olarak hatırlamıyordu aslında. Gürültü karanlık ve acı birbirine karışmıştı.

Gözlerini açamıyordu. Tüm vücudu hissizleşmiş gibiydi. Acı hissetmiyordu. Kaza yaptığını hatırladı bir an. Acı acı siren seslerini duyuyordu. Ya ambulanstaydı ya da ambulans geliyordu pek kestiremiyordu. İnsan sesleri duymaya başladı. Ama ne dedikleri pek anlaşılmıyordu. Nefes alması pek güçleşmişti, ciğerleri yanıyordu. Bir bayan sesi duydu;

- Kazazedeyi kaybediyoruz doktor!

Gözlerini açamıyordu, nefes alamıyordu. Muhtemelen kaybedilen kazazede bizzat kendisiydi. Ölmek üzere olduğunu düşündü. Acı içinde de olsa yüreğinin derinliklerinden bir gülme hissi belirdi. Kendi kendine ;" Ölsün de gam yemem artık çünkü arkamdan en azından ne pis herifmiş bu be ! diyemeyecekler" diye geçirdi. Sonra karanlık tüm zihnini kapladı ve bilincini kaybetti.